

Незавершений рукопис

Франк Тільє

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Леонід Кононович

© Видавничий дім «Фабула». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Передмова

«Лишень на слово попереду — ксифофор».

Так починається книжка мого батька, Калеба Траскмана. Цей рукопис я знайшов у коробці на горищі. Батько мав прикру звичку скидати туди все на купу. Стос аркушів формату А4 лежав серед того мотлоху цілий рік під вікном у даху, крізь яке того літа струмувало прегарне північне сяйво. Мій батько ніколи нікому не казав про цей рукопис, він писав його на самоті у величезній віллі над морем упродовж тих десяти місяців, коли моя мати поволі згасала в лікарні з хворобою Альцгеймера.

Цієї історії, на той час безіменної, він так і не завершив. Проте, гадаю, тут бракує лише якогось десятка з майже п'яти з половиною сотень сторінок, які налічують в цьому рукописі. Саме по собі воно дрібниця, але справжнісінька катастрофа літературного жанру, одним із найславетніших представників якого він був. Трилери мого батька змушували тремтіти сотні тисяч читачів, і, звісно, я тримав у руках один із його найкращих романів. Химерний, закручений, надзвичайно жакхливий. Певна річ, один із найчорніших. Історія цієї письменниці, Леани, яка виліплена з того самого тіста, що й мій батько, захопила мене і нагадала, до якої міри книжки мого батька були віддзеркаленням його щонайглибших страхів і щонайгірших маній. Гадаю, він не був у злагоді з самим собою, коли виливав свої жахи на папір. А жакхить у цьому романі не бракує, слово Траскмана.

То що ж у тому клятому фіналі, спитаєте ви мене? У цьому розв'язку, де все має вирішитися? Чому Калєб Траскман, король інтриги і грандіозних розв'язок, не дав усіх відповідей? Чому не довів до кінця своєї сімнадцятої книжки?

Я міг би гадати, що після смерті моєї матері він покинув роботу, відклав незавершений рукопис, можливо, уже усвідомлюючи, що за три місяці пустить собі кулю в голову з поліційного пістолета. Або

ж просто йому не вдалося дописати цієї історії. Атож, міг я так вважати, якби певні елементи тексту не свідчили про цілком протилежне, якби не шепотіли мені на вухо, що від початку писання батько знав, що не закінчить рукопису. Наче цей «не-кінець» уже сам собою становив частку інтриги, «загадку Калеба Траскмана». Останній спалах перед смертю.

Попри все найбільші скептики серед вас думатимуть: а навіщо так старатися, щоб написати книжку, в якій не буде фіналу? Навіщо цілий рік зводити дім, знаючи, що ніколи не вкриєш його дахом? Зараз, коли я пишу ці рядки, тут криється справжнісінька загадка, яку ще потрібно розгадати, утім стосується вона радше приватного життя.

Дізнавшись про існування цього рукопису, постійна батькова видавчиня, Евеліна Леконт, мало не підстрибнула до стелі. Та коли прочитала його і виявила, що книжка закінчується магічним трюком, позбавленим свого остаточного ефекту, її охопив відчай. Неможливо було публікувати посмертний роман Калеба Траскмана без звично яскравого розв'язку, хоча, на мою думку, багато читачів усе-таки жадібно накинулися б на нього.

Тоді настала пора теорій, протистояння ідей, що мали на меті розв'язати головоломку, яку запропонував мій батько. Тижнями кипіли мізки розумних людей у паризьких кабінетах. Під час кожного зібрання сиділи ми довкола столу і читали та перечитували рукопис, вивчали кожну сторінку, намагаючись збагнути, чому Калєб підкреслив паліндроми, чому в цій книжці так відчувалася його одержимість цифрами.

У ці миті нерозуміння і сумнівів ми сердито дивилися одне на одного. Довго сушили голови над вступною фразою, отим «Лишень на слово попереду — ксифофор». Чому ця фраза? Яке її реальне значення? Повірте, нема сьогодні жодного співробітника видавництва, який не знав би, що ксифофор — це маленька тропічна

рибина, яка дістала назву через форму хвостового плавника у вигляді шпаги чи меча. Ось і ви поповнили свої знання, еге ж?

Потім Евеліна, яка знала мого батька вже понад тридцять років, знайшла розгадку.

РОЗГАДКА.

Вона урешті знайшла ключ, визначила невблаганний механізм химерного розуму мого батька. Якщо добре подумати, цей кінець був цілком очевидним підсумком, і всі елементи постали перед нашими очима від перших (і останніх) слів. Але очевидне, хоч воно й опинилося у добрих руках, інколи ще важче збагнути, в тім і полягає геній Калеба Траскмана.

Лишилося тільки написати цей кінець, і всі погляди звернулися до мене. Немає в мене батькового таланту, але, як гідний спадкоємець, я таки опублікував кілька років тому два непретензійні детективи. Тож ближче до кінця роману ви знайдете примітку, що далі взявся за перо я. Помітите також, що в романі лишилися підкреслені слова та інші важливі елементи. Ви тримаєте в руках те, що я знайшов минулого літа.

Існує кілька пунктів, які ми не змогли розв'язати під час написання фіналу, тож просто вигадали їх. Нелегко збагнути, до чого достеменно хилив мій батько і як збирався розплутати цю історію. Зіткнувшись із прогалинами, яких не дав змоги заповнити оригінал, довелося робити вибір, ухвалювати рішення, які, можливо, не збігались би з рішеннями автора. Щоб оцінити складність завдання, уявіть Джоконду без обличчя — і вам пропонують написати це обличчя... Так чи так, сподіваюся, моя версія фіналу відповідатиме вашим очікуванням, адже я все зробив для цього.

І щоб до кінця вшанувати працю Калеба, до останнього слова підтримати дух цієї книжки, потрібна була така розв'язка, яку ви тут знайдете. Якщо будете уважні під час читання, тут неодмінно

знайдеться відповідь на ті запитання, які у вас виникнуть.

Ага, ще одне. Гадаю, найвідданіші Калєбові читачі будуть і найбільшими скептиками у тім, що стосується природи цієї передмови. Вгадую їхні міркування: ці слова пише власноруч Калєб Траскман, він цілком здатний таке утнути. Передмова — частина історії, і це передбачає, що Калєб, змінивши стиль письма, написав і кінець роману. Що ж, це ваше право, і я ніколи не зможу довести протилежного. Та, зрештою, це і несуттєво. Роман — це гра ілюзій, і тут усе заразом і правдиве, й облудне; історія починає існувати лиш тієї миті, коли ви її читаете.

Книжка, яку ви збираєтеся читати (чи, може, й уже почали?), зветься «Незавершений рукопис». Це була моя ідея, і з нею погодилося все видавництво. Альтернативи не було.

КАЛЄБ ТРАСКМАН

НЕЗАВЕРШЕНИЙ РУКОПИС

Лишень на слово попереду — ксифофор.

Пролог

Січень 2014 року

Зима. Зголодніла, бридка, нещадна. Вона відбивала бажання в недільних бігунів і змїтала своїм крижаним крилом усі новорічні обіцянки. А Сара, навпаки, вбачала в ній додаткову мотивацію для тренувань. Наближався чемпіонат департаменту з забігу на середню дистанцію, і вона розраховувала показати блискучий результат.

Сховавши світлі коси під синьо-зеленою вовняною шапкою, вбравши рукавички для бігу і почепивши на руку ліхтарик, сімнадцятирічна ліцеїстка спустилася східцями вілли і просунула голову в кабінет.

— Мамо, я пішла!

Ніхто не відгукнувся. Її мати, либонь, гуляла вздовж дюн або ж берегом моря у пошуках натхнення для майбутнього роману. Що ж до батька, який очолював будівельно-реставраційні роботи, то він повертався після сьомої години вечора, а останнім часом і поготів о десятій. Дедалі частіше ставалося так, що її батьки не зустрічалися, ледве дивилися одне на одного, вечеряли не розмовляючи, сидячи напроти, мов дві золоті рибки. Ось чому Сара не буде виходити заміж. Вона вже не змогла витримати трьох місяців з одним хлопцем. А дев'ятнадцять років в одному акваріумі...

«Натхненниця» височіла за дюнами в бухті Оті, на крайньому півдні Берк-сюр-Мера. Сара вважала дурнуватим це слово, «Натхненниця», але в стінах цієї вілли,— недорого придбаної руїни, яку тоді охрестили «Піщаною ружею»,— її мати, Леана, що тоді була вчителькою початкових класів, написала перший роман, який здобув успіх. До вілли провадила побита бакаями асфальтована дорога, триста метрів, на які падало біле й червоне світло маяка з берега. Будинок англо-норманського стилю, так би мовити, знаменував кінець цивілізації і початок панування природи. Єдиними його гостями були чайки і мартини, що сиділи на шиферному даху, куди вітер постійно намітав пісок. Сара ненавиділа його, той пісок, цей клятий пил, що проникав у найменші шпарини, періщив по шибках, осідав на кузовах автомобілів.

Вона зробила селфі, з усміхненими очима, що скидалися на два озерця блакитного світла, послала світлину матері й написала повідомлення: «Іду побігати», поклала телефон на столі у вітальні, вийшла і замкнула за собою двері на ключ. Пройшла повз повітку для сухопутних вітрильників і побігла стежиною, що прямувала крізь дюни. Потім вибігла на асфальтовану дорогу — сполучну ланку між бухтою Оті й еспланадою.

Улітку ця місцина кишіла любителями прогулянок, що виходили переважно помилуватися колонією тюленів і морських слонів, які оселилися там ще бозна-відколи. Але сьогодні, 23 січня 2014 року, о 17 годині 30 хвилин, у темряві, яку насилу пронизувало світло вуличних ліхтарів, видніли тільки невиразні тіні пішоходів і невловні примари повітряних зміїв.

Хоч холоднеча і не дошкуляла їй, Сара не любила міжсезоння і поспішала тільки з одним: покинути Опалове узбережжя. Ці міста на краю світу, пів року позбавлені життя, скидалися на морські цвинтарі. Їхні ресторани і бари, що зазмерли за металевими жалюзі, люди, що, позачинявшись у своїх домівках, пиячили або нудьгували в теплих закутках, прихилившись до чорної мантиї зими... Справжнісінький концтабір. Батьки її, особливо мати, яка була відомою авторкою, готувалися придбати помешкання в Парижі. Обмін вілли площею триста квадратних метрів посеред дюн на трикімнатну квартиру на шостому поверсі з видом на Ейфелеву вежу її цілком улаштував би. Та йшлося не про те, щоб продати «Натхненницю», а про те, щоб осісти в столиці. Мати ніколи не зможе написати про вбивства і викрадення деінде, ніж на Ла-Манші: вона була пов'язана особливим зв'язком із цим будинком, наче старий моряк зі своїм кораблем. Вона була переконана, що вілла принесла їй удачу.

Клятві письменницькі заботони.

За пів години Сара зустріла лиш кілька тіней, що плелися за тінями своїх псів. Під дамбою ледь білили втомлені хвилі. Берк спливав, немов мертвий кит у безодню. Коли крижана імла зробила з її обличчя бурульку, дівчина вирішила повернути назад: вона, звісно, мотивована, але ж не божевільна.

Сара обігнула морський шпиталь — ідеальне місце для зйомок фільму жахів, пробігла біля маяка з оком циклопа. На майданчику для трейлерів досі стояло з десятків автомобілів, між ангарами для

човнів і піщаними заметами. Світло у вікнах трейлерів свідчило про те, що якісь відчайдухи приїхали відпочити на березі, незважаючи на тріскачий мороз. Дівчина добре уявляла, як вони сидять у піжамах, утупившись в екрани телевізорів або нудьгуючи за нескінченною грою в карти довкола пляшки червоного вина.

Орієнтуючись на блакитне світло ліхтарів, вона сягнула бухти Оті. Пробігши нелегкі сто метрів по мокрому піску, освітлюючи собі шлях наручним ліхтариком, нарешті розгледіла у місиві далеких світляних цяток невиразні вогні вілли, пульсацію життя в піщаному пеклі. Попри те, що була вона добре вдягнена, колючий західний вітер пронизував до кісток. Сара вже мріяла, як ніжитиметься в теплій ванні, а в навушниках гучно лунатиме «Геппі» Фаррелла Вільямса.

Узяла ключ там, де залишила його, вставила в замкову щілину, але двері виявилися незамкненими.

— Мамо, я повернулася!

Вона не помітила тіні позаду, яка замахнулася, щоб ударити її.

Біль у потилиці.

Потім цілковита пітьма.

За кілька місяців у поштову скриньку «Натхненниці» вкинули пасмо кіс, що складалося з п'ятисот дванадцяти волосин — ні більше, ні менше. Поліція встановила, що волосся — Сарине, і пов'язала цю подію з почерком індивіда, що й досі перебував на волі й підозрювався в чотирьох випадках викрадень людей. Конверт було проштамповано у Валансі, в Дромі — за вісімсот кілометрів звідси.

Леана і Жуліан Моргани більше ніколи не бачили своєї доньки.

1

Через чотири роки, грудень 2017

Ледве від'їхавши від бензоколонки, Квентін схопив із приладової панелі ультрасучасний мобільний телефон. Спробував його розблокувати, але для цього потрібен був відбиток пальця. Він вимкнув його, щоб не запеленгували за геолокацією, кинув на пасажирське сидіння і увімкнув радіо. На зміну класичній музиці з компакт-дисків залунала пісня Некфе «Кпини клонів», кислота аж полилася з динаміків.

Я вже не бачу нічого, крім клонів, це почалося у школі. Хто підставить тобі плече, щоб викрутитися із цього? Тут усі грають ролі, мріючи про мільйони євро. І я виріс, немов троянда у кропиві.

Троянда у кропиві. Саме так він почувався у тому місті. Хлопчина, що відрізнявся від усіх, не ображався на світ, хотів вивчитися на механіка і лагодити автомобілі. То була його мрія, він міг би все життя провести під капотами «феррарі», «порше», «ауді р8», якщо вже не було можливості сидіти в них за кермом, як оті цабе. Але місто загарбало його, проковтнуло, заглушило, мов та кропива, перетворило на клона покидьків. У нього навіть не було водійських прав. Злидні піймали його, мов спрут — якщо опинився в його мацаках, захлинувся у хмарі його чорнила, то годі вже виватися.

Квентін утер піт на лобі, опустил блискавку свого бомбера і подивився в дзеркало. На дорозі — нікого. Тільки повороти, ніч і темні бескиди. Попри те, що недавно зробив, він почувався спокійним і вільним, і був у хорошому настрої. Йому подобалася ця атмосфера краю світу — далеко від бетону, гамору, криків, бійок. Невдовзі він поїде з цих гранітних джунглів і повернеться до свого жалюгідного помешкання в Еширолі, пиячитиме увесь день, куритиме косячки і гратиме на консолі до наступного разу. Театр його нікчемного життя, підсумований трьома діями.

Він зиркнув на купюри, що лежали на пасажирському сидінні під «береттою» і смартфоном. Звісно, не бозна-що, але настане день,

коли він матиме чимало грошенят. І теж поїде геть, як його батько, тільки з інших причин. Він погладив хрестик, що висів на золотому ланцюжку, почеплюваному до дзеркала заднього огляду, і всміхнувся. Бог дбає про нього.

Блакитне саяво пробліскових маячків освітило його за крутим поворотом. У світлі його фар видно було чоловіка в помаранчевому жилеті, який вимахував сигнальним жезлом. На паркувальному майданчику стояла фура — її обнюхувала вівчарка малінуа, яку тримав на повідку собаковод.

Французька митниця.

Квентін вилаявся. Скоївши те, що скоїв, він з'їхав з автостради і поїхав звивистими гірськими дорогами, щоб уникнути подібної проблеми. Що роблять тут ці виродки о такій порі та ще й посеред парку Шартрез? Митники — це справжнісінька зараза, вони не задовольняються перевіркою документів, а обнишпорять весь автомобіль, залізуть рачки в багажник чи в салон і обнюхають усе своїми брудними носами. На якусь частку секунди він подумав було повернути назад, але дорога вузька, та ще й цей парапет, рів, то йому непросто було б утекти. Аж тут його побачив митник і подав знак зупинитися на узбіччі.

Глибоко вдихнути, не піддаватися паніці, подумати... П'ятеро чоловіків, три автомобілі, два з них триста восьмої моделі з прискорювачем. У нього була перевага від несподіванки, і він прийняв рішення; так чи так, вибору не було. Він удав, ніби, загальмувавши, паркується на узбіччі, й коли чоловік опинився біля відчиненого вікна з його боку, натиснув праву педаль. Почув, як митник заволав, і побачив, як іще двоє кинулися до свого автомобіля.

Квентін тиснув на газ, ішлося про його життя, його свободу. До в'їзду в Гренобль на нього чекав десяток кілометрів шалених поворотів. Жодної лазівки, тільки мчати і сподіватися вціліти в

цьому асфальтовому пеклі. Його досьє й так переповнене, тож він дорого заплатить, якщо його допитуватимуть. Нема вже чого втрачати.

У кам'яній пустелі гір завила сирена. Квентін то наддавав ходу, то переходив на нижчі передачі, немов у відеогрі. Ті самі відчуття, ще один квиток у пекло. Першого разу він ледве уникнув парапету і мало не полетів у прірву. Задні колеса завищали, авто пішло зигзагом, але втрималося. Квентін заволав від люті, щойно відірвався від переслідувачів на п'ятдесят метрів. Як його віртуальний пілот на перегонах у Ньюбургрингу.

Коли та, що з косою, прокомпостувала його квиток через три повороти, остання його думка була про матір. Він не був пристебнутий паском безпеки. Тим-то, вгатившись об бетонні блоки балюстради, вибив головою лобове скло, верхня частина його тіла вилетіла на капот, а нижню затримала повітряна подушка. Автомобіль у хмарі іскор занесло ще метрів десять, потім він зупинився на краю рову. Миттєвий перехід від швидкості тридцять кілометрів за годину до нуля виявився не такий і різкий, тоненький ланцюжок із хрестиком навіть лишився висіти на дзеркалі заднього огляду, але Квентіна врешті викинуло із салону і жбурнуло з висоти понад сорок метрів, немов сірник, якого кидають у порожнечу. Спершу його черепна коробка розбилася об скелі, потім раптове гальмування призвело до розриву внутрішніх органів. Серце відірвалося від аорти, нирка лопнула.

Його існування, його вісімнадцятирічне життя, всі його спогади, сміх і сльози — усе це розбилося об скелі менше ніж за секунду на безіменній дорозі між Шамбері й Греноблем. Автомобіль уцілів, тільки шибки розлетілися на друзки, а лівий бік погнувся.

Водій триста восьмої, Марк Норез, який працював інспектором митного контролю двадцять два роки, викликав поліцію і пожежників. Той вечір мав бути спокійний, а скінчився жахіттям.

Перед гонитвою біля шлагбаума він устиг побачити обличчя втікача. Від тих юнацьких рис залишилося тільки тіло без голови, яке було насилу видно у світлі потужного ліхтаря. Як шкода! Чому цей хлопець почав тікати? Чого він боявся? Що робив на цій глухій дорозі о такій пізній порі?

Норез поговорив хвилин п'ять зі своїм напарником, потім попрямував попід парасетом до колег, які щойно приїхали. З автомобіля вийшли й провідник з вівчаркою, і пес раптом неабияк стривожився. Він стрімголов кинувся до вцілілого багажника і став гавкати, а потім шкрябати пазурами фарбу кришки. Один із митників, тримаючи в руці пістолет, натиснув кнопку, яка відчинила багажник.

Він позадкував, побачивши всередині труп жінки.

У неї не було обличчя.

2

Біле саяво місяця, ніч, що зачаїлася за деревами, немов рептилія, яка приготувалася до стрибка, і чорні зубці гір трохи далі нагадали Вікові Альтрану картину П'єра Сентюр'є. Співробітник кримінальної поліції не знав ні художника, ні його робіт, просто років чотири тому випадково побачив його ім'я під однією з картин, либонь, в якійсь із галерей Гренобля. Його мозок, як механічна рука в музичному автоматі, сам рушив на пошуки інформації — і підсунув йому цю картину.

З раннього дитинства Вік накопичував непотрібні спогади. П'ять років тому понад чотирнадцять тижнів його ніхто не міг перемогти в телевізійній грі на каналі «Франс 2», що зробило його справжнім героєм бригади і всього відділку. Він виграв книжок, словників, ігор тисяч на десять євро, й так і не зміг розлучитися із цим усім добром, яке займало більше місця, ніж автомобіль у гаражі. Він міг відповісти на запитання, як-от: «Назвіть кількість

ходів у шаховій партії Карпова з Каспаровим у Москві 9 листопада 1985 року» або ж дати точне визначення слова «vinculum». Казав, що натрапив на дужчого від себе в день своєї поразки, наступного дня після свого 40-річчя, але більшість його друзів і колег знала, що його стомила та медійна демонстрація і він волів повернутися до життя поліціанта.

Десятка півтора чоловіків уже метушилися на місці трагедії, вбрані в халати і шапочки, які щільно облягали голови. Пожежники, митні інспектори, похоронна служба, поліційні експерти і колеги із жандармерії Гренобля, Етан Дюпюї і Жослен Манжматен. Він привітався з кожним, назвавши на ім'я, і помітив свого напарника, Вадима Мореля, який давав інструкції стосовно судово-оперативної фотографії.

Морель налив йому міцної кави з термоса, якого завжди носив із собою, надто ж як температура повітря морозила верхівіття дерев і кінчики пальців. Отак, із філіжанками в руках і сховавши обличчя в шарфи, вони підійшли до парапету. Здалеку їх можна було переплутати: обидва чорняві, із середньостатистичними фізіономіями, пів життя за плечима, їх прозивали B&B,— але у Вадима Мореля було обличчя, що відповідало його прізвиську Дядечко Батат: товсті губи, настовбурчені вуха й очі мов блюдця, що здавалися вирізаними з паперу й близько наклеєними по обидва боки носа.

— Митники стояли за чотири кілометри звідси, перед Сен-Ілером. Звичайний контроль. Водій урізався в балюстраду сірим фордом і впав у рів.

Він простягнув паспорт. Квентін Роз, вісімнадцять років, живе в Еширолі. Ще одне обличчя, яке Вік заніс до свого внутрішнього каталога. Він віддав документ і глянув за балюстраду. Побачив унизу освітлене в темряві муравлисько криміналістів.

— Як вони спустилися туди?

— Стежкою, трохи далі.

Вони підійшли до автомобіля з тонованими вікнами, праві дверцята були відчинені. Морель показав речові докази, що лежали в опечатаних пакетах на сидінні.

— Вони валялися долі біля пасажирського сидіння. Трохи грошей, «беретта» і мобільний телефон із розтрощеним екраном. Але найголовніше — в багажнику.

У багажнику пошкодженого транспортного засобу лежав труп жінки, наполовину загорнутий у зелений брезент. Від сильного удару тіло застряло в глибині відсіку. Голова була в прозорому поліетиленовому пакеті, закріпленому широкою синьою гумкою довкола шиї, звернена до зовнішнього світла галогенових ламп. Обличчя, позбавлене шкіри, було багрове, як вулканічна лава, дві порожні орбіти, здавалося, чекали на свої очі. Трохи далі були каністри з мийними засобами, хлорка, відра, ганчірки для миття підлоги, лопата і два мішки негашеного вапна.

Вік підняв брезент. Обох рук не було, їх відтяли. Передпліччя загорнули в пластик аж до ліктів і обмотали скотчем, а не закріпили гумками, як голову.

— Це огидно. Міг би попередити.

Вадим Морель, вітаючись, підняв філіжанку.

— Ти мав такий вигляд, наче ще не прокинувся. Розлучення?

— Наталі хоче, щоб МаттаМ жила з нею. Ні, ти уявляєш таке? Це мій собака, і ось вона додає його до нескінченного списку всього, що збирається в мене вкрасти. Оце результат п'ятнадцяти років шлюбу!

— Звісно, це кепська гра слів, але можна сказати, що ти даєш їй п'ять, а вона забирає всю руку. До речі, про руки, вони он у кутку.

Вік відступив убік, щоб не застувати світло ліхтаря. Побачив біля лівого крила, де було місце для домкрата, чималу торбу, теж заклеєну скотчем. Такі пакети використовують для заморожування

продуктів.

— Вони так і були запаковані?

— Отак. Ніхто їх не чіпав. І руки, і голова. Добре упаковані, мов звичайне м'ясо. Хлопець був передбачливий і не хотів загидити автомобіль.

— А очі, обличчя,— де вони?

— Хтозна. Принаймні не в автомобілі.

Вік узяв пакет і обернув його до світла. Долоні, притиснуті одна до одної, закінчувалися пальцями кольору воску. Променева і ліктьова кістки були перерубані. Морель дістав жувальну гумку з маленької коробочки і поклав до рота.

— Череп проламаний ззаду. Можливо, він обрізав її лице скальпелем, очі видовбав ложечкою, як у фільмах. Ну, знаєш, як Ганнібал Лектер. Подумай лишень, цьому мерзотникові не було навіть двадцяти років.

Вік поклав пакет на місце і зосередився на трупі. Жертва, як видавалося, була молодою жінкою, короткі біляві коси, без шкіри й без очей вік визначити неможливо, кров загусла на обличчі, немов холодна магма. Може, років із двадцять. З огляду на лопату і негашене вапно, що прискорювало розкладання органічної матерії, скидалося на те, що Квентін збирався десь закопати тіло.

— Документів у неї ніяких?

— Жодних. Щодо розтину, то його, якщо бути оптимістами, зроблять не раніше, ніж завтра ввечері. Патологоанатоми завалені роботою вже два дні через аварію автобуса в Шамрусі. А про ймовірні результати тестів ДНК я навіть думати не хочу. За десять днів, якщо пощастить.

Задзеленчав Морелів телефон.

— Перепрошую, це Пуар'є телефонує. Я попросив його перевірити номер машини. Бодай це буде швидко.

Морель відійшов, щоб поговорити. Вік відпив кави, тримаючи філіжанку в товстих рукавичках. Руки, як і обличчя та очі, давали змогу ідентифікувати особу. Відбитки пальців, колір райдужки, форма носа... Видно було, що вбивця мав намір зробити цю дівчину безіменною. То цей Роз хотів позбутися рук в одному місці, а решти тіла — деінде? Куди він їхав? Де в цьому нескінченному хаосі модрин і сосон він міг би поховати свою жертву так, щоб ніхто не побачив?

Вік ненавидів початковий етап слідства, який давав забагато версій, від цього тільки голова боліла. Якщо трохи поталанить, то ця справа скінчиться, навіть не розпочавшись, адже головний підозрюваний — той тип із посвідчення особи,— був мертвий. Єдина проблема: оскільки він уже ніколи не дасть відповідей на їхні запитання, то доведеться самим їх знайти.

Поліціант кинув оком довкруги, глянув на спалахи фотоапаратів, на сосни, що бовваніли оддалік, на закрут асфальтового шляху з білими лініями, на свого начальника, що розмовляв із заступником прокурора, якого теж підняли з ліжка посеред ночі. У його пам'яті вимальовувалася в реальному часі похмура картина, жакливе видовище, надзвичайно точне в усіх деталях, украдене у теперішньої миті. Невдовзі суддя дозволить забрати тіло, авто відбуксирують, і розслідування розпочнеться за тиждень до Різдва. Теоретично Вікові вихідні припадають на цю п'ятницю. Його перша відпустка на самоті, удвох із собакою, без доньки і дружини, а дванадцятого січня його викликають на суд, де вони з Наталі змагатимуться за те, з ким залишиться Коралі. Не можна сказати, що він зустрічає другу половину свого життя під щасливою зіркою.

Скінчивши розмову, Вадим Морель побіг до шефа, потім подав знак Вікові, щоб той ішов за ним.

— Збройне пограбування бензоколонки за двадцять кілометрів звідси, на А41, між Шамбері та Греноблем. Десь перед двадцять другою годиною. Я приїхав із босом, то візьмемо твою машину.

Вони сіли до автомобіля. Морель позбирав аркуші на пасажирському сидінні, порожні пляшки з-під кока-коли і пожбуїв їх назад.

— Безлад, як і в тебе в голові. І тут, трясця, смердить псом. Коли ти вже візьмешся трохи навести тут лад? Я розумію, чому ти не хочеш, щоб я заїхав до тебе. Без дружини справжнісінький Чорнобиль у хаті.

— Дай мені спокій із моєю хатою, з дружиною, із собакою і розкажи краще, до чого нам це пограбування, коли у нас два трупи на руках.

Морель сіпнув за пасок безпеки, щоб пристебнутися. Він виплюнув свою жуйку, дістав м'ятну цукерку з пакета, що лежав над бардачком, і оглянув її, перш ніж кинути до рота.

— Хлопець з'явився просто нізвідки, забрав із каси кілька сотень євро і дав драла на чужій машині, пригрозивши водієві, який саме заправляв її.

— Дозволь вгадати: Квентін Роз викрав сірий «форд»?

— Ага, в комплекті з трупом.

...

Далі — у повній книжці «Незавершений рукопис».

nashaknyga.com.ua